

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **K. T.**, narozený dne X
státní příslušnost Ruská federace
zastoupený advokátkou JUDr. Irenou Strakovou
sídlem Karlovo náměstí 287/18, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 9. 2022, č. j. MV-153306-2/OAM-2022

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhá přezkoumání usnesení žalovaného ze dne 1. 9. 2022, č. j. MV-153306-2/OAM-202220, kterým bylo podle § 11a odst. 3 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), zastaveno řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany podané dne 27. 8. 2022.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

II. Žalobní body

2. Žalobce v žalobě shrnul, že se dne 25. 2. 2021 dostavil na Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, odbor cizinecké policie. Vzniklo podezření, že se na území ČR nachází neoprávněně a bylo s ním zahájeno správní řízení o uložení správního vyhoštění. Do protokolu uvedl, že na území ČR nesdílí společnou domácnost s občanem Evropské unie ani ČR, na území ČR má nezletilého syna (V. P., nar. X, státní příslušnost Ukrajinská), kterého má s občankou Ukrajiny, paní T. P., oba mají vydáno povolení k trvalému pobytu. Žalobce není do rodného listu zapsán jako otec dítěte. V den dostavení se ke správnímu orgánu žalobce disponoval albem fotografií syna. Žalobce se vyjádřil ohledně svého neoprávněného pobytu ve smyslu prvořadě snahy být v kontaktu se svým synem. Paní P. do protokolu uvedla, že nepopírá, že účastník řízení je biologickým otcem dítěte. Ke skutečnosti, z jakého důvodu není uveden v rodném listu dítěte, uvedla, že žalobce je nespolehlivou osobou, která ji i dítě v minulosti několikrát bez dalšího opustila a dlouhodobě o dítě nejevila zájem. Žalobce naopak uváděl, že od narození syna usiloval o vytvoření zázemí a rodinné pohody. Je pravdou, že v době narození syna již pobýval na území neoprávněně. Svou situaci několikrát měl snahu řešit ale neúspěšně. Paní P. se postupem doby snažila této pozice žalobce využívat ve smyslu nátlaku a hrozeb, že syna neuvidí. Z její strany docházelo ke slovním a písemným výhrůžkám, kterými po žalobci požadovala značné finanční sumy k zajištění bydlení a života na území ČR, pod hrozbou nahlášení jeho neoprávněného pobytu. Žalobce přitom se synem trávil v týdnu i několik dní. Na základě výše uvedeného se žalobce rozhodl svoji pobytovou situaci řešit a po deseti letech požádal opakovaně o udělení mezinárodní ochrany. K tomuto kroku se odhodlal hlavně z důvodu dlouhodobé snahy upravit zákonným způsobem vztah ke svému synovi a také s ohledem na dlouhodobý stres spojený s nelegálním pobytem a s neustálými výpady paní P. Během tohoto správního řízení dne 31. 3. 2021 žalobce opustil území ČR, neboť jeho otce postihla mozková mrtvice. Poté bylo vydáno rozhodnutí o uložení správního vyhoštění se zákazem pobytu v délce 2 roky. Proti uvedenému rozhodnutí byl podán opravný prostředek, ve kterém byl žalobce neúspěšný.
3. Během pobytu žalobce v Ruské federaci došlo ke zcela zásadní změně politické situace v souvislosti s napadením Ukrajiny. Žalobce v této souvislosti namítl, že jeho syn s matkou v době napadení Ukrajiny pobývali na jejím území. Paní P. žalobce kontaktovala se žádostí o pomoc s její cestou do ČR. Žalobce jim zajistil přesun a krátkodobý pobyt v Užhorodě, odkud je jeho přítel odvezl do ČR. V této souvislosti žalobce zdůraznil, že paní P. se synem, i přes skutečnost, že mají povolen trvalý pobyt na území ČR, pobývala převážně na Ukrajině.
4. Žalobce do ČR přicestoval z důvodu oprávněné obavy, že svého syna již nikdy neuvidí, a již před svým náhlým odjezdem z území ČR v dubnu 2021 vyjádřil snahu o zahájení řízení o přiznání otcovství. S ohledem na politickou situaci nabyl zcela oprávněného přesvědčení, že mu již nikdy k tomuto nebude dána příležitost. Dne 18. 3. 2022 opustil letecky Ruskou federaci a přes Spojené arabské emiráty přicestoval do Srbska. Zde pobýval do 8. 8. 2022 a poté překročil vnější schengenskou hranici a přímo přicestoval do ČR. Dne 23. 8. 2022 se dobrovolně v doprovodu právního zástupce dostavil na Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, odbor cizinecké policie, za účelem řešení své pobytové situace a současně s úmyslem požádat o mezinárodní ochranu. Dne 23. 8. 2022

byl žalobce zajištěn za účelem správního vyhoštění v Zařízení pro zajištění cizinců Balková podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., zákona o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

5. Žalobce v žalobě namítal, že žádost o mezinárodní ochranu mu bylo umožněno podat až v zařízení pro zajištění cizinců bez možnosti k věci se vyjádřit a uvést důvody. Současně uvádí, že v tomto zařízení je na něj opakovaně činěn nátlak, aby využil možnosti dobrovolného návratu, pod hrozbou nuceného předání orgánům Ruské federace.
6. Žalobce dále namítal, že mu bylo pouze dne 7. 9. 2022 oznámeno usnesením žalovaného ze dne 1. 9. 2022, že řízení o jeho žádosti se zastavuje podle ust. § 11a odst. 3 zákona o azylu. Žalobce napadá postup žalovaného, který bez řádného dokazování posoudil, že žádost žalobce nesplňuje podmínky přijetí další opakované žádosti, neboť neuvedl žádný důvod, ani podstatnou změnu okolností, vztahujících se k možnému pronásledování z důvodů uvedených v ust. § 12 nebo k hrozbě vážné újmy podle ust. § 14a. Žalovaný nerespektoval právo žalobce k věci se blíže vyjádřit, žalobce nedostal žádný prostor, s žalobcem nebyl proveden pohovor. Žalobce namítal, že žalovaný převzal argumenty a důvody posouzení jeho opakované žádosti pouze z jeho předcházejících řízení. V nyní projednávané věci žalovaný vycházel pouze ze skutkového stavu, který tu byl v době předchozích žádostí o mezinárodní ochranu.
7. Žalobce považoval postup žalovaného za nezákonný s ohledem na nedodržení řádného zákonného postupu ve smyslu zákona o azylu a dalších souvisejících právních aktů mezinárodního práva, při nedodržení mezinárodního závazku non-refoulement, odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2006, č. j. 2 Azs 75/2005-75.
8. Žalobce je toho názoru, že se žalovaný při opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neseznámil podrobně s judikaturou soudů a se zprávami o zemi původu. Žalobce se v této otázce domnívá, že žalovaným nebyl zjištěn skutkový stav, o kterém nejsou důvodné pochyby. Žalovaný odkazuje v souvislosti s posouzením bezpečnostní a politické situace v zemi původu na Informaci OAMP ze dne 7. 6. 2022. S tímto dokumentem neměl možnost se žalobce, ani jeho právní zástupce, seznámit. Žalobce namítá, že na základě jednotného postupu v rámci Evropské unie je aplikován postup nevydání občanů Ruské federace v rámci extradice. Z tohoto pohledu je nátlak ze strany orgánů žalovaného o dobrovolném návratu do domovského státu žalobce pod pohrůžkou vydání v rámci předání jeho osoby v zajištění bezpečnostním orgánům Ruska za nezákonný, porušující základní práva a svobody. Žalobce se nedopustil na území Ruské federace ani Evropské unie žádné trestné činnosti.
9. Žalobce namítal, že jeho syn je národnosti ukrajinské i ruské. V případě uznání oficiálního otcovství, které jeho partnerka do protokolu o výslechu potvrdila, je občanem i Ruské federace.
10. Žalobce si dovoluje spatřovat v situaci, ve které se nachází, znemožnění vedení spravedlivého soudního řízení na území demokratického státu, kde se jeho syn narodil a pobývá na základě povolení k trvalému pobytu.
11. Žalobce považuje svou situaci za upření práv dítěte vyplývající z Úmluvy o právech dítěte, konkrétně článek 10 bod 1: „*Za účelem spojení rodiny a v souladu se závazkem podle*

čl. 9, odst. 1, státy, které jsou smluvní stranou úmluvy, posuzují žádosti dítěte nebo jeho rodičů o vstup na území státu, který je smluvní stranou úmluvy, nebo o jeho opuštění pozitivním, humanitním a urychleným způsobem. Státy, které jsou smluvní stranou úmluvy, dále zabezpečí, aby podání takové žádosti nemělo žádné nepříznivé důsledky pro žadatele nebo členy jeho rodiny.“ Žalobce namítal, že podstatná je skutečnost, že dosud nebylo zákonným způsobem rozhodnuto, že se vůbec žalobce svých otcovských práv může domáhat.

12. Žalobce dále odkázal na judikaturu vztahující se ke strachu z pronásledování, k aktuálnosti podkladů a k možnostem vnitřního přesídlení. Žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

13. Žalobce ve své v pořadí již čtvrté žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvedl vůbec žádné odůvodnění. Žalovaný konstatoval, že žaloba proti usnesení ve věci mezinárodní ochrany rozhodně nemůže sloužit jako prostor pro konstrukci azylového příběhu žalobců, kteří svou povinnost uvést důvody své další opakované žádosti nesplnili (žalobce s tímto byl seznámen). Přesně takovým způsobem je ale současná žaloba sepsána. Žalovaný v souladu s legislativou rozhodl o zastavení řízení podle § 11a odst. 3 zákona o azylu, protože žalobce neuvedl vůbec žádné důvody své další opakované žádosti, a stejně tak ani žalovaný svou činností neshledal žádné nové relevantní skutečnosti nebo změny, ke kterým by došlo od posledního (meritorního) rozhodnutí ze dne 6. 9. 2007, a které by umožnily se domnívat, že žalobci hrozí pronásledování nebo vážná újma.
14. Žalobu považuje žalovaný za neopodstatněnou a v některých částech absurdní, protože je v ní v současném řízení poprvé konstruován popis azylového příběhu žalobce a poprvé jsou v ní zmíněny jakékoli jeho problémy a obavy, přičemž je následně žalovanému vyčítáno, že tyto jednotlivé dílčí aspekty nezkoumal. Žalovanému je tedy vyčítáno, že se v napadeném usnesení nezaobíral azylovým příběhem, který je ovšem poprvé uveden až v žalobě. Skutečnost, že se v případě žalobce jedná již o čtvrtou žádost, neznamená, že nemusí svou další opakovanou žádost odůvodnit. Žalovaný si sám nemůže udělat seznam „možných problémů“ žalobce z minulých řízení a následně je zkoumat.
15. K žalobním námitkám žalovaný uvedl, že žalobce zcela směřuje řízení o mezinárodní ochraně, řízení o vyhoštění a vznáší námitky do všech těchto typů řízení, kterými žalobce po celou dobu svého pobytu legálního či nelegálního na území ČR prošel. Žalovaný upozorňuje v této souvislosti hlavně na text § 11 odst. 3 zákona o azylu, kde je jasně upraveno řízení o další opakované žádosti o mezinárodní ochranu. Námitky vznesené v žalobě tak považuje žalovaný za zcela irelevantní a účelově uvedené.
16. Proklamace rodinného života se synem je azylově nerelevantní, důkazně nijak nepodložená, navíc uvedená až v žalobě. Žalovaný odkázal na rozhodnutí Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort o správním vyhoštění ze dne 23. 8. 2022, kde se správní orgán zabýval vztahem žalobce k synovi a zjistil, že se jedná o pouhou snahu žalobce o využití syna k legalizaci pobytu na území ČR a žalovaný s názorem Policie ČR souhlasí.

17. Žalovaný doplnil, že se správním spisem nebyl žalobce seznámen, neboť se jednalo o další opakovanou žádost, která byla usnesením dle § 11a odst. 3 zákona o azylu zastavena. Jednalo se tedy o procesní rozhodnutí, nikoliv rozhodnutí ve věci ve smyslu § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Navíc charakter tohoto řízení je takový, že s ohledem na to, že se jedná o další opakovanou žádost, v tomto případě v pořadí již čtvrtou ze stejných důvodů, kdy tyto důvody byly dostatečně posouzeny žalovaným v předchozích řízeních a nedošlo ani ke změně situace v zemi původu, která by odůvodňovala nové posouzení věci, je charakter tohoto řízení de facto bezkontaktní – nevyžaduje se osobní účast žalobce, na rozdíl od jiných typů řízení. Pokud jde tedy o neseznámení žalobce se zprávou Ruská federace, Informace OAMP, bezpečnostní a politická situace v zemi, ze dne 7. 6. 2022, žalovaný s ohledem na shora uvedené neprovedl ani seznámení s touto zprávou, byť tato zpráva je součástí spisového materiálu, neboť je obsahově obdobná se zprávou Ruská federace, Informace OAMP, Bezpečnostní a politická situace v zemi, ze dne 25. 5. 2020, která byla v předchozích řízeních využita, a žalobci tak byla známa.

IV. Obsah správního spisu

18. Dne 27. 8. 2022 podal žalobce čtvrtou žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž neuvedl žádné konkrétní důvody žádosti.
19. Poprvé žádal žalobce o udělení mezinárodní ochrany dne 16. 7. 2007, rozhodnutím ze dne 6. 9. 2007, č. j. OAM-1-551A/L-20-VL02-2007, nebyla mezinárodní ochrana udělena dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu. Proti rozhodnutí byla podána žaloba ke Krajskému soudu v Ostravě, který svým rozhodnutím ze dne 27. 4. 2009, č. j. 64 Az 93/2007-59, rozhodl o zamítnutí žaloby. Žalobce podal dne 1. 6. 2009 kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu, který svým rozhodnutím ze dne 18. 12. 2009, č. j. 2 Azs 48/2009-84, rozhodl o zastavení řízení o kasační stížnosti.
20. Podruhé žádal o udělení mezinárodní ochrany dne 18. 3. 2010, rozhodnutím ze dne 23. 3. 2010, č. j. OAM-105/ZA-06-ZA14-2010, bylo řízení o žádosti zastaveno podle § 25 písm. i) zákona o azylu, neboť žádost byla shledána nepřipustnou podle § 10a písm. e) zákona o azylu. Řízení o žalobě bylo zastaveno rozhodnutím Městského soudu v Praze č. j. 56 Az 124/2010-55.
21. Potřetí požádal o udělení mezinárodní ochrany dne 29. 11. 2020. Dne 2. 12. 2020 vydal správní orgán rozhodnutí o zastavení řízení č. j. MV-188735-2/OAM-2020 podle § 11 a odst. 3 zákona o azylu. Z tohoto usnesení vyplývá, že žalobce uvedl, že se mu v ČR v roce 2015 narodil syn, ke kterému nemá rodičovská práva, chtěl by přiznání otcovství. Městský soud v Praze žalobu proti tomuto rozhodnutí usnesením ze dne 1. 2. 2021, č. j. 13 Az 1/2021-29, odmítl.
22. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uzavřel, že žádost o mezinárodní ochranu ze dne 27. 8. 2022 je opakovanou žádostí ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 písm. g) zákona o azylu.
23. V napadeném rozhodnutí bylo dále konstatováno, že žalobce v rámci své aktuální žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR neuvedl ani nedoložil žádné informace ke své žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobce neoznačil žádné konkrétní důvody, pro něž

opětovně žádá o mezinárodní ochranu, neuvedl žádné obavy z návratu do vlasti, ani žádné skutečnosti svědčící o pronásledování jeho osoby či vystavení jeho osoby hrozbě vážné újmy v zemi jeho původu. Od správního orgánu přitom rozhodně nelze očekávat, že bude místo cizince domýšlet či vytvářet z úřední povinnosti případné obavy z jeho návratu do země původu, pokud tento není schopen sám žádné definovat. Jmenovaný byl řádně poučen, že má v rámci své další opakované žádosti uvést všechny důvody, pro něž aktuálně žádá o mezinárodní ochranu, neboť správní orgán bude při předběžném posouzení této žádosti vycházet pouze z informací přímo uvedených v této písemné žádosti. Stejně jako v předchozích řízeních, ani v současné žádosti nenalezl správní orgán žádné objektivní důvody, které by jej měly vést k závěru, že by jmenovaný mohl být v zemi svého původu vystaven pronásledování nebo hrozbě vážné újmy ve smyslu zákona o azylu.

24. Žalovaný při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany vycházel ze spisového materiálu k předchozím řízením o udělení mezinárodní ochrany a z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Ruské federaci. Vycházel z Informace OAMP - Ruská federace - Bezpečnostní a politická situace v zemi, ze dne 7. 6. 2022.
25. Z rozhodnutí Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, o správním vyhoštění ze dne 23. 8. 2022, plyne, že se správní orgán zabýval vztahem žalobce k synovi, uzavřel, že se jedná o pouhou snahu žalobce o využití syna k legalizaci pobytu na území ČR. Správní orgán v tomto rozhodnutí zdůraznil, že žalobce není zapsán v rodném listu, nepodnikl žádné kroky k určení otcovství, a není toto tedy schopen věrohodně doložit. Syna navštěvoval přibližně dvakrát ročně, alimenty neplatí, jeho zájem o něj se zvýšil až v době, kdy s ním bylo vedeno řízení o správním vyhoštění.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

26. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“, jelikož účastníci se na výzvu soudu ve stanovené lhůtě nevyjádřili. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
27. Podle § 11a odst. 3 zákona o azylu: *„Podal-li cizinec další opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany a nelze-li se s ohledem na předchozí řízení nebo podstatnou změnu okolností vztahujících se k možnému pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo k hrozbě vážné újmy podle § 14a důvodně domnívat, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování, že mu hrozí vážná újma nebo že již splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny podle § 13 a 14a, ministerstvo řízení usnesením zastaví. Usnesení o zastavení řízení lze vydat do 10 dnů ode dne podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Ministerstvo usnesení o zastavení řízení doručí cizinci na místě nebo na adresu místa pobytu na území, byla-li cizincem při podání další opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedena; jinak se usnesení o zastavení řízení uloží po dobu 10*

dnů v azylovém zařízení, kde byl cizinec naposledy hlášen k pobytu, a oznámení o uložení písemnosti se vyvěsí na úřední desce v tomto azylovém zařízení. Podání žaloby proti usnesení o zastavení řízení nemá odkladný účinek.“

28. Podle § 23 odst. 2 písm. b) zákona o azylu: *„Pohovor se neprovádí, byla-li podána opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany; v takovém případě ministerstvo umožní sdělit důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany písemně nebo jiným vhodným způsobem, není-li pohovor nezbytný ke zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.“*
29. Žalovaný v souladu s judikaturou (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2017, č. j. 9 Azs 185/2017-38) v odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení o další opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany odůvodnil, že 1) cizinec v další opakované žádosti neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, které nemohl uplatnit v předchozích žádostech, 2) nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti. V této souvislosti si žalovaný obstaral aktuální zprávu o zemi původu, která v žalobě nebyla zpochybněna, a není v souvislosti s ní nic konkrétního namítáno.
30. Postup podle tohoto ustanovení se uplatní s přihlédnutím ke všem předchozím řízením. Případné nové skutečnosti musí být takového charakteru, že jde o podstatnou změnu okolností se vztahem k pronásledování nebo hrozbě vážné újmy a žadatel je musí uvést ve svém podání. Ne každá nová skutečnost tedy naplní tyto podmínky. Ministerstvo o režimu této další opakované žádosti rozhodne v „mikro“ řízení a řízení o žádosti buď usnesením zastaví, anebo žadatele vyzve, aby se dostavil k poskytnutí údajů k podané žádosti, což jasně indikuje, že ministerstvo žádost vyhodnotilo jako přípustnou a činí další kroky v řízení (srovnej Zákon o azylu: Praktický komentář. Wolters Kluwer CHMELÍČKOVÁ, Nataša a Veronika VOTOČKOVÁ).
31. Žalobce tvrdil, že nedostal žádný prostor se k důvodům podání své žádosti o mezinárodní ochranu vyjádřit. Této námitce nelze přisvědčit. Žalobci se dostalo poučení, že žádost bude posuzována pouze v případě, že by došlo k podstatné změně okolností. Žalobce byl poučen, že správní orgán bude vycházet jen z informací, které žadatel uvede ve své písemné žádosti. Byl poučen, že je nutné důvody pronásledování nebo hrozby vážné újmy s důrazem na podstatnou změnu okolností tvrdit již v samotné žádosti. Žalobce poučení podepsal, zároveň do žádosti neuvedl důvody žádné. Také s ohledem na krátkou lhůtu pro vydání rozhodnutí (deset dnů, o čemž byl žalobce taktéž informován), nemohl žalobce legitimně očekávat, že bude ještě dále vyzýván k vyjádření ke své žádosti, kterou sám podal, a kde veškeré nové skutečnosti měl uvést, případně svá tvrzení podpořit důkazy.
32. Pokud žalobce obecně namítal, že žalovaný vycházel z nedostatečně zjištěného skutkového stavu, případně ze skutkového stavu při rozhodování o třetí žádosti, žalobce ve čtvrté žádosti žádné nové skutečnosti neuvedl, žalovaný není povinen za žalobce domýšlet důvody, které ho mohly vést k podání žádosti o mezinárodní ochranu (tím spíše další opakované).
33. V této souvislosti lze poukázat na rozsudek ze dne 7. 12. 2005, č. j. 4 Azs 151/2005-86, ve kterém Nejvyšší správní soud uvedl, že: *„Dle názoru Nejvyššího správního soudu existují v rámci azylového řízení dvě základní povinnosti – břemeno tvrzení a břemeno důkazní. Zatímco důkazní břemeno může v některých případech nést i správní orgán, povinnost*

tvrzení leží vždy na žadateli o azyl. Představa, že by správní orgán sám zjišťoval pronásledování či potenciální ohrožení žadatele o azyl v zemi jeho původu, je zcela nereálná. Jedině žadatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů svou zemi původu opustil, zda byl pronásledován a z jakých důvodů. V průběhu řízení o udělení azylu musí žadatel uvést veškeré relevantní důvody, na základě kterých poté správní orgán jeho žádost posoudí. Pokud žadatel neunese břemeno tvrzení, správní orgán de facto nemá o čem rozhodovat.“

34. Žalobce neuvedl žádné důvody pro čtvrtou žádost o udělení mezinárodní ochrany, žalovaný tak neměl v podstatě co hodnotit, správně obstaral aktuální podklady k situaci v zemi původu žalobce, k jejich správnosti nebylo v žalobě nic namítáno.
35. Pokud žalobce namítal, že mu žádost o udělení mezinárodní ochrany bylo umožněno podat až v zařízení pro zajištění cizinců, žalobce neuvádí, jaký by tato skutečnost měla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, ani jak ho to poškodilo na jeho právech. Námitka tak není důvodná.
36. Pokud je v žalobě namítáno, že se žalobce obává o svůj kontakt se synem, ze správního spisu je zřejmé, že tyto skutečnosti žalobce neuvedl mezi důvody pro podání čtvrté žádosti o mezinárodní ochranu, z žaloby je zřejmé, že žalobce není jako otec dosud zapsán v rodném listu syna. Otázka otcovství byla řešena v řízení o třetí žádosti o mezinárodní ochranu (rozhodnutí ze dne 2. 12. 2020, č. j. MV-188735-2/OAM-2020). V tomto rozhodnutí bylo k otázce tvrzených rodinných vazeb žalobce na území ČR uvedeno, že otázku určení otcovství a péče o dítě musí dotýčný řešit prostřednictvím k tomu kompetentních orgánů, nikoliv prostřednictvím odboru azylové a migrační politiky a podáním žádosti o mezinárodní ochranu, případně pak má možnost k tomu využít institutů, které mu nabízí zákon o pobytu cizinců. V tomto směru pak žalobce ani nyní nevysvětluje, jaká je aktuální situace ohledně jeho otcovství, zda již bylo jeho otcovství určeno, natož pak aby v tomto směru soudu označil důkazy. Pokud žalobce uvedl, že namítá, že jeho syn je národnosti ukrajinské a ruské, žalobce neuvádí, jaký tato skutečnost má vliv na správnost napadeného rozhodnutí. Pokud žalobce namítal porušení práv dítěte, soud k tomuto konstatuje, že otázka otcovství nebyla dosud vyjasněna, zároveň žalobce může požádat o udělení dlouhodobého pobytu za účelem soužití se svým nezletilým synem (pokud se otcovství v budoucnu prokáže) na území ČR. V souladu se závazky ČR, které vyplývají z práva Evropské unie (směrnice Rady 2003/86/ES ze dne 22. 9. 2003 o právu na sloučení rodiny), bylo nařízením vlády ze dne 22. 6. 2022, č. 200/2022 Sb., stanoveno několik výjimek z usnesení vlády ze dne 30. 3. 2022, č. 76/2022 Sb., kterým bylo nařízeno zastavit přijímání žádostí o vízum a povolení k dlouhodobému a trvalému pobytu podáváných státními příslušníky Ruské federace. Podle § 2 odst. 1 písm. c) nařízení vlády č. 200/2022 Sb. se výjimka vztahuje také na povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny podle § 42a odst. 1 zákona o pobytu cizinců na území ČR. Žalobci tak nic nebrání v tom, aby po vycestování do Ruska požádal o dlouhodobý pobyt za účelem společného soužití rodiny.
37. Žalobce dále v žalobě tvrdil, že v zařízení je na něj opakovaně činěn nátlak, aby využil možnosti dobrovolného návratu, pod hrozbou nuceného předání orgánům Ruské federace. Tato námitka nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, postup orgánů police v zařízení pro zajištění cizinců soud nemá prostor řešit v řízení o žalobě ve věci mezinárodní ochrany, kde je žalovaným Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky.

38. Žalobce se dále domnívá, že pokud v některých případech došlo k zastavení vydávání občanů Ruské federace v rámci extradičních řízení, že by to v případě žalobce měl být důvod pro udělení mezinárodní ochrany. Tomuto názoru nelze přisvědčit. V současné době skutečně diplomatické záruky poskytnuté Ruskou federací v souvislosti s extradičním řízením nemohou být dostatečným důvodem pro neudělení žádné z forem mezinárodní ochrany občanovi tohoto státu, nedojde-li k posouzení jejich spolehlivosti a dostatečnosti, které zohlední změnu okolností v důsledku invaze Ruské federace na Ukrajinu v roce 2022. Žalobce se však extradice nijak netýká. Sám v žalobě zdůrazňuje, že se žádné trestné činnosti nedopustil. Žádné trestní řízení proti žalobci vedeno ani není.
39. Žalobce dále namítal, že mu žalovaný neumožnil se seznámit s podklady pro vydání rozhodnutí, konkrétně se zprávou Ruská federace, Informace OAMP, bezpečnostní a politická situace v zemi, ze dne 7. 6. 2022.
40. Podle § 36 odst. 3 věty první správního řádu *„[n]estanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal“.*
41. Soud se zabýval tím, zda byl žalovaný povinen postupovat podle § 36 odst. 3 správního řádu, pokud řízení o žádosti o mezinárodní ochranu zastavil podle § 11a odst. 3 zákona o azylu.
42. Ze znění ust. § 36 odst. 3 správního řádu je zřejmé, že právo účastníka řízení vyjádřit se k podkladům rozhodnutí se vztahuje výlučně na rozhodnutí ve věci, nikoliv na procesní rozhodnutí, mezi která patří i usnesení o zastavení řízení.
43. Podle rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 29. 2. 2016, č. j. 15 A 196/2013-49: *„Ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu z roku 2004 se vztahuje výlučně na rozhodnutí ve věci, a nikoliv na pouhá procesní rozhodnutí, mezi něž dozajista patří i rozhodnutí o zastavení řízení dle § 66 odst. 1 písm. c) téhož zákona.“*
44. Smyslem tohoto procesního práva je dát účastníku k dispozici skutková zjištění správního orgánu, aby mohl případně poukázat na jejich nesprávnost nebo aby navrhl jejich doplnění. Zároveň k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí by měla být správním orgánem stanovena přiměřená lhůta a současně by měla být dána i přiměřená lhůta k vyjádření k těmto podkladům. Správní orgán však usnesení o zastavení řízení podle § 11a zákona o azylu může vydat pouze do deseti dnů ode dne podání žádosti, je zřejmé, že zpravidla by bylo velmi problematické tuto lhůtu stihnout při aplikaci § 36 odst. 3 správního řádu.
45. Absence práva vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí je typickým znakem tzv. zkrácených správních řízení (srovnej Správní řád: Komentář. Wolters Kluwer. KOPECKÝ, Martin, Josef STAŠA, Jana BALOUNOVÁ, Jan MALAST, Olga POUPEROVÁ, Pavel KOPECKÝ a Zuzana ADAMUSOVÁ. § 36).
46. Soud si je vědom, že povaha usnesení podle § 11a odst. 3 zákona o azylu je specifická v tom, že v řízení o další opakované žádosti žalovaný posuzuje, zda nedošlo k zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti. Zároveň však žalobce má proti případným pochybením žalovaného v tomto směru obranu. Jednak sám žalobce může v řízení o další opakované žádosti tvrdit a dokládat podstatnou změnu poměrů ve vlasti, nedostatky ohledně shromážděných podkladů či

jejich nesprávné vyhodnocení pak může namítat v řízení o žalobě proti tomuto rozhodnutí (případně spolu s návrhem na vydání předběžného opatření).

47. Žalobce však v projednávaném případě ani v podané čtvrté žádosti o udělení mezinárodní ochrany netvrdil nic ohledně situace v Rusku, v žalobě sice namítal, že mu nebylo umožněno se s Informací OAMP, bezpečnostní a politická situace v zemi, ze dne 7. 6. 2022, seznámit, zároveň však ani v žalobě k této zprávě nečiní jakékoli vyjádření, nedokládá žádné zprávy o zemi původu, které této zprávě odporují, neuvádí, v čem by tato zpráva mohla být nesprávná, nedostatečná, nepřesná, či neaktuální. Žalobce v žalobě sice uvádí, že došlo k napadení Ukrajiny, s čímž má podle žalobce souviset i zásadní změna politické situace v Ruské federaci, tímto však argumentace žalobce končí. Žalobce v této souvislosti nepopsal žádnou konkrétní jemu hrozící újmu. Námitku tak soud neshledal důvodnou.
48. Žalobce v žalobě zdůraznil nutnost obstarání přesných a aktuálních informací, toto soud nezpochybňuje, ale námitka zůstala ve zcela obecné rovině, není možné ji vypořádat. Stejně tak argumentace judikaturou týkající se vnitřního přesídlení či odůvodněnosti strachu z pronásledování je z hlediska napadeného rozhodnutí nepřijatelná. Možností vnitřního přesídlení žalovaný neargumentoval a žalobce žádné své potenciální pronásledování či strach z pronásledování ani netvrdil.
49. Žalobce dále namítal, že si dovoluje spatřovat v situaci, ve které se nachází, znemožnění vedení spravedlivého soudního řízení na území demokratického státu, kde se jeho syn narodil a pobývá na základě povolení k trvalému pobytu. Soudu však není zřejmé, vedení jakého spravedlivého řízení je mu znemožněno, co má být předmětem tohoto řízení, z jakých důvodů má být toto řízení nespravedlivé. Námitka je zcela nesrozumitelná, nelze ji tedy vypořádat.
50. Konečně na zákonnost napadeného rozhodnutí nemají vliv popisované spory s bývalou přítelkyní žalobce paní P., není rozhodné, kde paní P. se svým synem v době invaze pobývala, ani průběh správního řízení o správním vyhoštění a skutečnosti týkající se zajištění žalobce. Žalobce označuje v žalobě spory s paní P. jako důvod pro podání žádosti o mezinárodní ochranu, hádky mezi bývalými partnery však samy o sobě žádný azylově relevantní důvod nepředstavují, azylově relevantní není ani motivace žalobce si zlegalizovat pobyt v ČR. Legalizaci pobytu cizinců na území ČR upravuje zákon o pobytu cizinců.
51. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
52. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není kasační stížnost přípustná podle § 32 odst. 7 písm. a) zákona o azylu.

Praha 22. května 2023

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

JUDr. Lenka Loudová v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.